

saa lidt som Lægmanden behøver at være bange for at komme til Ministeren; det ere vi heldigvis langt ude over. Det være nu som det vil, men Konseilspræsidenten lod sig forlyde med, at dersom det ærede Medlem fra Skelskør var traadt ud af Komiteen, før Kendelsen var falden, saa vilde han have meddelt Komiteen, at den var lammet og skulde afvente et tredje Medlem. Saa siger den højtærede Konseilspræsident, at hvis saa dette tredje Medlem indtog et lignende Standpunkt, og vilde gaa ud, saa maatte de ikke afgive Kendelsen, før der igen var kommet et nyt Medlem ind af samme Surdej, maaske lidt mere ivrig endda end de to foregaaende, og, saa vidt jeg forstod, var Meningen den, at en saadan Fremgangsmaade skulde have været fulgt, indtil de to andre Medlemmer af Likvidationskomiteen vare blevne møre eller vare blevne saa ærgerlige over, hvad der skete, at de havde nedlagt deres Mandater. Saadan plejer man ikke at behandle Domstole. Jeg vil spørge den ærede Konseilspræsident, der tillige er Justitsminister, om det er hans Mening overfor andre Domstole, i det Tilfælde det skulde ske, at et Medlem af en eller anden Retning traadte ud, at han saa vilde behandle Flertallet paa en lignende Maade, blive ved at sætte et Medlem ind, der vilde trakassere dem alle sammen, saalænge indtil Flertallet blev enigt om, at det var bedst at gaa for at faa en Ende paa den utaalelige Tilstand. Flertallets Kendelse i en Kommission eller Domstol er selvfølgelig en Kendelse, der maa være Domstolens Kendelse, ligesom Flertallets Kendelse her i Folketinget, hvad enten man billiger den eller ikke, er Folketingets Kendelse og som saadan maa respekteres. Men det er jo nu et Katederspørgsmaal, som ikke har praktisk Interesse, for den ærede Konseilspræsident og jeg ere jo enige om, at Sagen nu er for saa vidt afgjort.

Nu siger det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen), at Udfaldet er ikke i bondevenlig Retning. Se, dertil vil jeg sige, at jeg forstaar saa meget godt den socialistiske Betragtning. Det var jo ikke af Vejen, om hele den sjællandske Bondestand kunde være dragen ind i et Utal af Processer, der maaske kunde have været 10—12 Aar; Misfornøjelsen er jo en god Jordbund for visse Agitatorer. Men om det var bondevenligt at etablere en saadan Ordning, hvorefter man kunde have risikeret Proces efter Proces i lange, lange Tider her paa Sjælland, om det havde været

i Bøndernes Interesse, tvivler jeg paa. Jeg tror ikke, det er et bondevenligt Synspunkt, og det er ogsaa den Opfattelse, „Politiken“ gør gældende i Gaar i sin Artikel, at nu er det Spørgsmaal bragt ud af Verden, og det vil komme som en Lettelse for dem, der have fulgt dette Spørgsmaal. Det tror jeg ogsaa. Sagen er nemlig den, at var der ikke kommet Overenskomst mellem Sparekassen og Privatbanken, var der kommet Proces — og havde Likvidationskomiteen kunnet skønne, at det var rigtigt at gøre Søgmaal gældende, havde den selvfølgelig gjort det —, hvis det var sket, saa var der kommet Kontrasøgsmaal fra Privatbanken mod Eksportforeningen, og fra Eksportforeningen var der igen blevet gjort Kontrasøgsmaal mod Mejerierne og fra Mejerierne mod Interessenterne. Det kunde være blevet en net Historie for den sjællandske Befolkning. Jeg har ikke med denne Sag at bestille; men jeg tror, at Meningen med Loven i Fjor om Den sjællandske Bondestands Sparekasses Genrejsning var virkelig den at skaffe Midler til Veje, hvorved der kunde komme en lempelig Afvikling af hele dette forfærdelig udviklede Spørgsmaal, som var bragt til Stede ved Albertis store Forbrydelser.

Ja, det er de Bemærkninger, jeg har fundet mig foranlediget til at fremsætte angaaende de Spørgsmaal, der i særlig Grad have maatte minde mig, fordi jeg som daværende Indenrigsminister har maattet være med til at gøre Indstilling om, hvem der skulde sidde i Likvidationskomiteen for Den sjællandske Bondestands Sparekasse.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede Medlem, der nu satte sig, har fuldkommen Ret i, at en demokratisk Minister skal ikke være for fornem til at henvende sig til et Medlem her i Tinget eller for fornem til at være den, der taler først til ham. Det er ikke af Fornemhedhed, at jeg har ventet paa, at det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) kom til mig, det var nemlig ikke det, der var Spørgsmaalet, om et æret Medlem her fra Tinget skulde henvende sig til mig, eller om jeg skulde henvende mig til et æret Medlem her fra Tinget, men jeg maatte tie, naar her var Spørgsmaal om, hvordan det ærede Medlem skulde optræde i sin Egenskab af Medlem af den Domstol, som Likvidationskommissionen er. Det vilde have været et Overgreb og ganske uberettiget af mig, hvis jeg havde henvendt mig til det ærede Medlem og